విధి విలాసము

మధురాంతకం రాజారాం

కాలేజీ కాంపౌండు దాటి రోడ్డు పైకి వచ్చాడు చంద్రమౌళి. ఏవైపు వెళ్లడమా అని కాసేపు తటపటాయించాడు. పట్టణంలో వీధులకు వెళ్ళినా ప్రొద్దు పోతుంది. ఆమాటకొస్తే ప్రొద్దు పోవడమెలాగన్నది చంద్రమౌళి కొక సమస్య కానే కాదు. పుస్తకం చేతబట్టుకుని ఏకాంతంగా ఏచెట్టు క్రింద కూర్చున్నా చంద్రమౌళికి గంటలకు గంటలే దొర్లిపోతాయి. అలాగని అతడు వంచినతల పైకెత్తకుండా పుస్తకాన్ని ఆసాంతం చదివేస్తాడని గాదు. అలా చదవక పోవడం అటుండగా వాక్యానికీ, వాక్యానికీ బ్రేకు పడుతుంది. ప్రతివాక్యమూ అతని భావజలధిలో కవ్వంలా గిరగిర తిరిగిపోతుంది. ఊహలకు పైన ఊహలు అల్లుకపోతాయి. ఇంతగా ఆలోచించగలిగిన చంద్రమౌళికి కొన్ని కొన్ని చిన్నవిషయాలనుగురించి ఆలోచించడం బొత్తిగా చేతగాదు. ఏవైపుగా వెళ్ళాలి? ఎప్పుడు భోజనం చేయాలి? ఎప్పుడెప్పుడు ఎలాంటి వుడుపులు తొడుక్కోవాలి? ఏవేళప్పుడు పడుకోవాలి?— ఊహూ, తలచించుకున్నా వీటికి సమాధానం స్ఫురించదు చంద్రమౌళికి. అతడు తోడి లెక్చరరును సిన్సియర్ గా అడిగి చూచాడు కూడా— "దీనికేమైనా రెమెడీ చెప్పగలవా?" అని. అడిగి యింకా అరగంట గడవలేదు. అందుకామిత్రుడు ఓ చిత్రమైన సమాధానం చెప్పాడు—

"డియర్ చంద్రమౌళీ! భావాంబరం నుంచి క్రిందికి దిగలాగి ఒక్కింతసేపైనా నిన్ను నేలపైన నడిపించడానికి నాకొక్క వుపాయం మాత్రమే స్ఫురిస్తోంది. అనురాగాలాపాలతో మత్తెక్కించడానికి గాకపోయినా చెవిలో యిల్లుగట్టుకుని పోరడానికైనా సరే నువ్వొక అమ్మాయి మెడలో మూడు ముళ్లు వేయాలి. ఆ అమ్మాయి వివేకం గలిగిన చిన్నదైతే నీకొక టైమ్ టేబిల్ ఏర్పరుస్తుంది. నియమాతిక్రమణ జరిగితే చెవులు నులిమి నిన్ను నీ ఊహా ప్రపంచంలోనుంచీ వాస్తవ జగత్తులోకి లాక్కుపోతుంది. కానీ వచ్చిన చిక్కేమిటంటే నీ అంతకు నువ్వుగా ప్రేమపురాణాన్ని సాంగోపాంగంగా నడిపించి ఫలశ్రుతిలాంటి పరిణయ ఘట్టాన్ని చేరుకోలేవు. పోనీ, ఓ అమ్మాయి స్వప్రయత్నంతో నీ సరసకు రావడానికి ప్రయత్నిస్తే ఆమెను అర్థం చేసుకోనూ లేవు. ఈ పరిస్థితిలో ఏం చేయాలో నాకూ తోచకుండావుంది. పత్రికల్లో ఓ ప్రకటన వేయించినా బాగుండిపోవును!— 'అభినవ ఋష్యశృంగుణ్ణి వలచి వలపించుకోడానికి ఓ అపరశాంతాదేవి కావాలి'— అని!"

ఈ జవాబును తలచుకున్నకొద్దీ చంద్రమౌళి పెదవులపైని చిరునవ్వు చిన్నచిన్నగా చెంపలపైకి ప్రాకడానికి ప్రయత్నిస్తోంది. భావజగత్తువేరు. బాహ్యజగత్తువేరు. భార్య అన్న వ్యక్తికి ఈ రెండింటికీ లంకె కాబోలు! ఆమె ముద్దరాలైతే లోకాన్ని మరిపించనూ గలదు. మూర్ఖురాలైతే నరకాన్ని చూపించనూగలదు. కొంపదీసి తనకు రాబోతున్న భార్య ఈ రెండో తెగకు చేరిన మనిషైతే?— చంద్రమౌళి పెదవిపైన చిరునవ్వు చెదరిపోయింది. సోక్రటీసు పెళ్ళాంలాంటిదొకతె వచ్చి మెడకు చుట్టుకుంటే తన గతేం కావాలి?

చంద్రమౌళి రోడ్డువెంట నడుస్తున్నాడు. అతడి కళ్ళఎదుట కార్లు దూసుకపోతున్నాయి. రిక్షాలు పరుగిడుతున్నాయి. మనుషులు కదిలి పోతున్నారు. ఈ దృశ్యాలన్నీ అతడికంటికి కనిపిస్తున్నాయిగానీ మెదడుకు మాత్రం అందడంలేదు. ఇంద్రియానుభవాలను మెదడుకు చేరవేసే నరాలు ఏకారణంచేతనైనా తమపనిని తాము చేయడం మానుకున్నప్పుడు ఓదృశ్యం కంటికి కనిపించినా కనిపించనట్టే! ఓ శబ్దం చెవికి వినిపించినా వినిపించనట్టే! ఈస్థితికే మరోపేరు-పరధ్యానం!

చదవడం మంచిదే! ఆలోచించడమూ మంచిదే! కానీ ఆ చదవడానికీ ఈ ఆలోచించడానికీ ఓ పరిమితి అవసరం. మితిమీరి ప్రయోగిస్తే మద్దెల పగిలిపోతుంది. బలాన్నంతా ప్రదర్శిస్తే తంత్రులు తెగిపోతాయి. చంద్రమౌళి విషయంలోనూ అంతే జరిగింది. విపరీతమైన శ్రమవల్ల బుర్రపాడై అతడు మూడేళ్ళపాటు మనమనిషి గాకుండా పోయాడు. ఒక సంవత్సరం కీల్పాకులోనూ, రెండేళ్ళు విశాఖపట్టణంలోనూ గడిపి మళ్ళీ మనిషిగా మారి ఈలోకంలో పడ్డాడు.

ఇదికూడా రెండేళ్ళ క్రిందటి సంగతి..

అప్పటినుంచీ చంద్రమౌళికి భయంగానే వుంది-తనేమో ఒంటరివాడు. ఈలోకంలో తనపట్ల శ్రద్ధవహించేవాళ్ళెవరూ లేరు. తల్లి

పూవు మీ అదృష్టం చెప్పగలదు

మీ భవిష్యత్తులో ఏమి జరుగబోవునదిన్ని, మీ సరియైన దర్యనుగురించిన్నీ మీరు తెలుసుకొనగోరినట్లయితే ఒక పోస్టుకార్డుపైన మీకు యిష్టమగు ఒక పుష్పము పేరున్నూ, మీరు వ్రాయు తేదీ, వేళ వివరములున్నూ, మీ సరియైన చిరునామాయున్నూ వెంటనే వ్రాసి పంపండి.

జ్యోతిష శాస్త్రములోని రహస్య గణితము మూలముగా మేము గుణించి, మీరు కార్డు వ్రాసిన తేదిలగాయతు 12మాసములలోను మీయొక్క అదృష్టము, లాభనష్టములు, జీవితమార్గము, ఏ వ్యవహారములో మీకు జయముకలుగునో, మీ ఉద్యోగం విషయంలో మంచిచెడ్డలు, మార్పులు, ఆరోగ్యవిషయము, పరదేశగమనము, తీర్థయాత్రలు, వివాహము, స్త్రీసుఖము, సంతానము, నిధినిక్షేపములు, లాటరీ, అకస్మాద్ద్రవ్యలాభము మొదలగు వానినిగురించి స్పష్టముగా పూసపారీగా వ్రాసి రు. 1-4-0 లకు మాత్రము వి. పి. గా పంపగలము. (వి. పి. ఛార్జీలు ప్రత్యేకం) దుష్టగ్రహము లేవయినా వున్నయెడల శాంతిచేయు విధానంకూడా తెలుపగలము, వివరములు మా పూచీపైన పంపబడును. మేము పంపిన భోగటా మీకు తృప్తిగా నుండనియెడల పైకము వాపసు చేయబడును. ఒకసారి పరీక్షించి చూడుడు. మీ అడ్రసు ఇంగ్లీషులో వ్రాయండి.

Pt. DevDutt Shastri, Raj Jyotishi (WP-13) Jullundur City.

తన చిన్నతనంలోనే గతించింది. అష్టకష్టాలుపడి చదివించిన తండ్రి ఫలితాన్ని కళ్ళజూడకముందే కళ్ళు మూసుకున్నాడు. అనర్స్ పరీక్ష వ్రాసి స్వగ్రామానికి వెళ్ళిన క్రొత్తలో తనకు పిచ్చిపట్టింది. ఖాశాలో పూర్వజన్మ సుకృతం కొద్దీ ఒకసారిగా వుండి బట మళ్ళీ స్వస్థత చేకూరింది. నాటినుంచీ తను ఆరోగ్యంపట్ల కొంత శ్రద్ధ తీసుకుంటున్నమాట వాస్తవమే! మునుపటిలా విపరీతంగా చదవడంలేదు. ఆలోచనలు యథాప్రకారంగా చెలరేగుతున్నా అప్పటికప్పుడే వాటిని కట్టిపెట్టడానికి ప్రయత్నిస్తున్నాడు. రాత్రుల్లో బాగా నిద్ర పట్టడానికి ఏవో కొన్ని వైద్యప్రక్రియలు కూడా లోనౌతున్నాడు. కానీ ఎంత చేసినా ఈ పడవకో చుక్కాని మాత్రం అత్యవసరం. లేకుంటే ఏతుఫాను విపత్తు వాటి అలల్లో ఊహించడం కష్టం.

"ఇదిగో! బాబూ! మిమ్మల్నే! పాతచావడి సందికి ఎలా వెళ్ళాలో చెబుతారటండీ?"

"పాతచావడి వీధి కా!" తల గోక్కుంటూ ఆపల్లెటూరి పెద్దమనిషి పైకి చూశాడు. చంద్రమౌళి చూస్తూ చూస్తూ దగ్గిరికివెళ్ళాడు. వెళ్ళి "మిమ్మల్ని ఎక్కడో చూచినట్టు జ్ఞాపకం" అన్నాడు.

సరిగ్గా ఆ పల్లెటూరి పెద్దమనిషి కూడా చంద్రమౌళివైపు అలాగే చూసాడు. "నాకూ మిమ్మల్ని ఎక్కడో చూచినట్టే జ్ఞాపకం" అన్నాడు.

"అలాగా! ఆశ్చర్యంగా వుంది. పోనీ, వూరూ, పేరూ చెప్పండి చూద్దాం" అన్నాడు చంద్రమౌళి.

"ఊరు క్రొత్తకోట. పేరు వెంకట నరసయ్య."

"క్రొత్తకోట మునసబుగారన్నమాట!"

"అవును. నన్ను మీరెరుగుదురేమిటి?" ఆశ్చర్యంలో తలమునకలైపోతున్నాడు పల్లెటూరి పెద్దమనిషి.

"నేను మిమ్మల్ని ఎరుగడమేగాదు. మీరు కూడా నన్నెరుగుదురు. నేను మిమ్మల్ని ఎన్నడో కలుసుకోవలసింది. కలుసుకుని నా కృతజ్ఞతను తెలుపుకోవలసింది. కానీ ఆలస్యం జరిగిపోయింది. అందుకు మీరు నన్ను మన్నించాలి. మన్నించి ఈపూట నా ఆతిథ్యాన్ని స్వీకరించాలి."

"నన్నా! మీ ఆతిథ్యాన్ని స్వీకరించమంటారా?" వెంకటనరసయ్యగారికి మతిపోయినంత పనౌతోంది.

"ఇక్కడ రోడ్డుపైన నిల్చుని మాట్లాడుకోడమెందుకు? వెళ్దాం రండి. తీరిగ్గా మాట్లాడుకోవచ్చు."

బసకు వెళ్ళగానే చంద్రమౌళి స్వయంగా చేదబావిలోనుంచి నీళ్ళుచేది వెంకటనరసయ్యగారిని కాళ్ళు చేతులు కడుక్కోమన్నాడు. పొరుగింటి కుర్రాణ్ణి హోటలుకు పంపించి టిఫిన్ తెప్పించాడు. అతిథి ఉపాహారం తీసుకుంటూ వుండగా బయటికి వెళ్ళి వీధి మొగదలలోవున్న బంకులోనుంచి తాంబూలం తీసుకొచ్చాడు.

ఈ అయాచిత సత్కారం తాకిడికి తట్టుకోలేకపోతున్నారు వెంకటనరసయ్యగారు. చంద్రమౌళి కూడా ఆయనను మరెంతోసేపు యిలా సందేహడోలలో ఊచోబెట్టి వుయ్యాలలూపడం భావ్యంకాదనుకున్నాడు.

"నేనెవరినో మీకింకా గుర్తుకు రాలేదుగదండీ!" అన్నాడు.

"అబ్బే, లేదండీ!" కంఠం వణుకుతూ అన్నారు వెంకటనరసయ్యగారు.

"అయితే నేనే చెబుతాను. మీ వూరి దాపున రైలువారి పరుగెత్తుతుందిగదూ?"

ఈసారి వెంకటనరసయ్యగారు విక్కమొగమే వేసేశారు. చంద్రమౌళివైపు దిగాలుపడి చూస్తూ "పరుగెడుతుంది. అయితేనేం?" అన్నారు.

"అయిదేళ్ళకు ముందు ఆ రైలుదారిపైన ఓ సంఘటన జరిగింది."

"నిజమే! దారికడ్డంగా రాళ్ళు పెట్టడం, రైలునిలిచిపోవడం, ఎంక్వయిరీ జరగడం."

"ఆపని చేసింది అప్పట్లో మీప్రాంతంలో తిరుగుతుండిన ఓ పిచ్చివాడు."

వెంకటనరసయ్యగారి ముఖాన గుప్పు గుప్పున చెమట పట్టిపోతోంది. ఆయన కనుగ్రుడ్లు కోడిగ్రుడ్లకుమల్లే పైకి పెల్లుబికిపోతున్నాయి.

"ఆ పిచ్చివాణ్ణి నేనే!"

"ఏమిటీ!" భయం అనేక విద్యుల్లతలా వెంకటనరసయ్యగారి రక్తంలో సుళ్ళు తిరిగిందేమో! ఆ తొట్రుపాటులో ఆయనొక గావుకేక పెట్టి బయటికి పారిపోతారేమోనని పించింది చంద్రమౌళికి!

"భయపడకండి! నేనిప్పుడు పిచ్చివాణ్ణి గాను. మీ దయవల్ల ఆరుగ్మతనుంచీ బయటపడగలిగాను."

"నా దయవల్ల!! నేనేం చేశానని!"

"పోలీసులు ఎంక్వయిరీకి వచ్చారు. ఆ పని చేసిందెవరో మీ మూలంగా వాళ్ళకు తెలిసింది. కానీ ఎంత ప్రయత్నించినా వాళ్ళ చేతికి నేను దొరికానుగాను. చివరకు మీ తోడ్పాటువల్లనే వాళ్ళు నన్ను పట్టుకోగలిగారు."

★ విధివిలాసం ★

"కానీ అది వుపకార మెలాగౌతుంది?"

"విధివిధానంలోని విచిత్రమదే మరి! ఒక్కొక్కప్పుడు అపకారమే వుపకార మౌతుంది. పిచ్చివాణ్ణి దండించడానికి శిక్షా స్మృతి ఒప్పుకోదు. అలాగని వదిలిపెడితే నేను మళ్ళీ అలాటి దుండగాలకు పూనుకో వచ్చు. అంచేత ప్రభుత్వమే తన స్వంత ఖర్చుతో నాకు చికిత్స చేయించవలసి వచ్చింది."

విషయం తేటతెల్లమైనా వెంకటనరసయ్యగారు విస్మయావస్థలోనుంచి మాత్రం తేరుకోలేకపోయారు. బయట చీకటిపడింది. వీధుల్లో ఎలక్ట్రిక్ దీపాలువెలిగాయి. గడచిపోతోంది. కానీ వెంకటనరసయ్యగారు మాత్రం ఆశ్చర్యాంబుధిలో మునగానాం తేలానాం అన్నట్టుగా కదలకుండా మెదలకుండా కుర్చీలో ఐక్యమై వుండిపోయారు.

ఎనిమిది గంటలకల్లా హోటలునుంచీ కారియర్ వచ్చింది.

భోజనమైన తర్వాత చంద్రమౌళి అతిధిని డాబాపైకి తీసుకెళ్లాడు. పుచ్చపువ్వులాంటి వెన్నెల. చేరువలోవున్న పార్కుపైనుంచీ కమ్మగా మందమారుతం వీస్తోంది. దూది పింజలలాంటి మబ్బులకేసి చూస్తూ పిట్టగోడకు చేరగిలబడి కూర్చున్నారు వెంకటనరసయ్యగారు.

"అన్యధా భావించకపోతే మిమ్మల్నో విషయం అడగాలని వుందండీ!" అంటూ ఉపక్రమించాడు చంద్రమౌళి.

వెంకటనరసయ్యగారు వులిక్కిపడ్డారు. చంద్రమౌళిముఖంలో దేనికోసమో గాలించి, అలాటిదేమీ కనిపించకపోవడంతో మళ్ళీ మామూలుస్థితికివచ్చి "అడుగు నాయనా! సందేహమెందుకు?" అన్నారు.

"వచ్చినప్పటినుంచీ మిమ్మల్ని చూస్తున్నాను. మీరు దేన్నిగురించో గానీ తీవ్రంగా ఆలోచిస్తున్నారు. ఏదో చింత విడుపు లేకుండా మీ మనసులో రాజుకుంటూ వున్నట్టుంది..."

వెంకటనరసయ్యగారు వేడిగా నిట్టూర్చారు.

"నా బాధ ఒకరు అర్చేది. తీర్చేదీ గాదు బాబూ! ఏనాఎందుచేతనో నా సోదంతా నీదగ్గర వెళ్ళబోసుకోవాలనిపిస్తోంది. నాకు పొలాలున్నాయి. డబ్బుంది. ఇళ్లున్నాయి. అంతా నాస్వార్జితమే! మాటకెగురు లేకుండా గ్రామాన్ని చెప్పుచేతల్లో వుంచుకుని పరువుగా బ్రతికాను. కాని ఏం లాభం? భగవంతుడు నిశ్చింతగా చనిపొమ్మని నా నుదుట వ్రాసిపెట్టలేదు. ఒకటి రెండు చింతలు నన్నహరహమూ వేపుకు తింటున్నాయి."

"చెప్పండి..." సావధానతను ప్రకటిస్తూ దగ్గరికి జరిగి కూర్చున్నాడు చంద్రమౌళి.

"ఒక్కడే కొడుకు నాకు! వాడు నన్నూ వంశాన్నీ వుద్ధరిస్తాడనుకున్నాను. ఆశలన్నీ వాడిపైన్నే వుంచుకున్నాను. కానీ వాడు తులసివనంలో గంజాయి మొక్కై కూచున్నాడు. వాడికి చదువు పట్టు బడలేదు. నిలకడగా యింటిపట్టున పడివుండ లేకపోయాడు. ఊళ్ళో వున్నంతకాలం ఎక్కడెక్కడి రగడ లన్నింటినీ యింటి పైకి తెచ్చేవాడు ఆఖరుకు మూడేళ్ళప్పుడు చేతికి దొరికిన డబ్బుతోసహా వూరూ, నాడూ విడిచి పరారైపోయాడు..."

"వెదికించలేకపోయారా?"

"ఒక్క వెదికి చడమే గాదు. పత్రికల్లో ప్రకటనకూడా వేయించాను. ఎన్ని విధాలుగా ప్రయత్నించినా వాడి ఆచూకీ తెలిసిందిగాదు. వాడి కథ అలా తెల్లవారిందా, యిక రెండోది అమ్మాయినిగురించిన చింత! ఆమె మనుషుల్లో పుట్టవలసిందిగాదు. తప్పిదారి పుట్టిందనే నా వూహ. లేకపోతే ఈ యీడుకే ఆమె కంతటి ఓపిక, అంతటి వివేకమూ ఎలా వస్తాయి చెప్పు! ఈపాటికే ఆమెకు పెళ్ళికావలిసింది. సంబంధాలేమో వస్తున్నాయి. కానీ అదేం గ్రహచారమో గానీ ప్రతి సంబంధంలోనూ ఏదో ఒక అవలక్షణం పొడసూపుతోంది. ఓ కుర్రాణ్ణి చూచాను. చదువుకున్నాడు. కాస్తో, కూస్తో వున్నవాడు. అందగాడు గూడా.

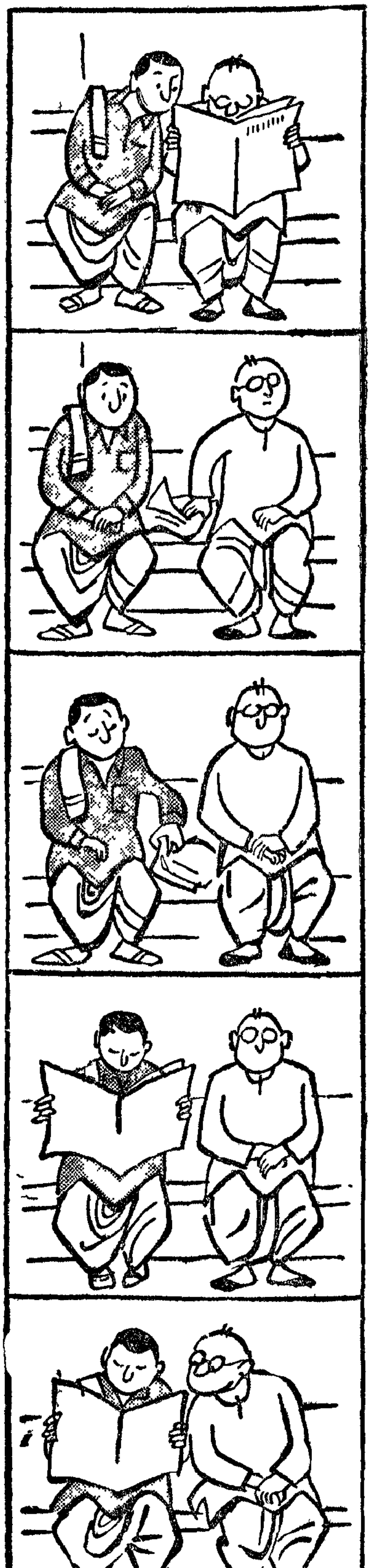

మానవస్వభావం

★ విధి విలాసం ★

కానీ యిన్నింటికీపైన అతడు పేకాట రాయడని తెలిసింది. మరో కుర్రాడు పెళ్ళి చూపులకంటూ వచ్చి కూర్చున్న పదిహేను నిమిషాల్లో రెండు ప్యాకీల సిగరెట్లు కాల్చి పారేశాడు. వరొకడు గళ్ళబనీను పైన గ్లాస్కోరు జుబ్బాతొడుక్కుని ఫిల్మ్‌స్టార్‌లా వూడిపడ్డాడు. అతగాడి కెంగుకో అడుగడుగునా చిరాకు. మాటకుముందే కోపం.."

"మీరింత తీవ్రంగా పరీక్షించడానికి పూనుకుంటే మీ పరీక్షకు తట్టుకోగల అల్లుడు దొరకడం దుస్తరమేమోనండీ!" చిరునవ్వుతో తన సందేహాన్ని బయట పెట్టాడు చంద్రమౌళి.

"ఏం చేయమంటావు బాబూ! మమకారం చెడ్డది. ఆ అమ్మాయిని నేనంత గారాబంగా పెంచాను. ఆమెపైన ఈగ వ్రాలితే నా గుండెలవిసిపోతాయి. ఆమెను ప్రాణప్రదంగా చూచుకోగల అల్లుడు కావాలి నాకు! అలాంటివాడు దొరకనే దొరకడంటావా?"

చంద్రమౌళిగూడా ఆలోచనలో పడ్డాడు. రాత్రంతా ఆలోచించాడు. తెల్లవారబోతుండగా ఓ నిర్ణయానికివచ్చాడు. ఆ నిర్ణయానికి తగ్గట్టుగా వెంకటనరసయ్యగారు చంద్రమౌళిని తమ గ్రామానికి ఆహ్వానించారు. ఆ ప్రయాణం ఈ పడుచువాడికీ ఆ ముసలివాడికీ మధ్య మరింత సాన్నిహిత్యం ఏర్పడడానికి వుపకరించింది. చంద్రమౌళి అమ్మాయిని చూచాడు. వల్లమాలిన సిగ్గుతో మరీ అంత భీతహరిణంగాకుండా నిశ్చలమైన నీలికళ్ళతో ఆ అమ్మాయి చంద్రమౌళి వైపోసారి నిదానించి చూచింది. చంద్రమౌళి ఆదరాబాదరా తన రొమ్మును తడవి చూచుకున్నాడు. అనుకున్నంతా అయింది, అక్కడ తన హృదయంలేదు!

"అమ్మో, హృదయాన్ని దోచుకోడమంటే యిదేనేమో!" అనుకున్నాడు చంద్రమౌళి.

పోగా యిదంతా వన్‌సైడ్ ట్రాఫిక్కుగా మాత్రం పరిణమించలేదు. అటువైపున వెంకటనరసయ్యగారికిగూడాచంద్రమౌళిలో తన అల్లుడికి కావలిసిన శుభలక్షణాలు ఒక్కొక్కటిగా కనపడుతున్నాయి.

* * *

మనం ఇలా జరగాలనిగానీ, లేక యిలా జరుగుతుందనిగానీ అనుకున్న సంఘటన అలా జరుగకపోవడందగ్గరనుంచే అసలుకథ ఆరంభమౌతుంది కథను సంబంధించిన యీ సిద్ధాంతందృష్ట్యా ఆలోచిస్తే యిది కథేకాదేమో ననుకోడానికి గూడా వీలుంది! ఎందుకంటే అందరూ అనుకున్నట్టుగా చిరంజీవి చంద్రమౌళికీ, సౌభాగ్యవతి శ్రీలక్ష్మికీ పెళ్ళి నిర్విఘ్నంగా జరిగిపోయింది. పోగా వధూవరులు కాస్త తొందరపడి ఒకరిపట్ల ఒకరు పెళ్ళికిముందరగానే పెద్దగా అంచనాలు వేసుకోడం, ఆ అంచనాలు ఒక్కొక్కప్పుడు స్వల్పంగానూ, మరొకప్పుడు అధికంగానూ తారుమారైపోయి ఆశాభంగాలు కలగడం అక్కడక్కడా మామూలే! కానీ యిక్కడ ఈ నవదంపతుల విషయంలో అలాంటిదేమీ జరుగలేదు. పైగా అనతికాలంలోనే వాళ్ళొకరి నొకరు క్షణమైనా విడిచిపెట్టి ఉండలేని 'పరిణతి'లోకి వచ్చేశారు.

ఆశ్చర్యకరమైన విషయమేమిటంటే ఈ పరిణామం వెంకటనరసయ్యగారిని అదొక హృదయశల్యంలా బాధించింది. అసలు పుత్రికాజీవులైన తల్లిదండ్రులతో వచ్చిన చిక్కే యిది! ఈడూ జోడూ కుదిరి కూతురి ముద్దూ ముచ్చటా తీర్చగల వరుడు పీటలపైకి వచ్చేవరకూ వాళ్ళకదొక బెంగ! ఆ తరువాత అమ్మాయి మొగుణ్ణి కొంగుకు కట్టేసుకుని తన కాపురాన్ని చక్కబెట్టుకోడంలో నిమగ్నమైతే కూతురికీ తమకూ ఎడబాటైపోయిందిగదా అని అదొక చింత!

అప్పటికీ వెంకటనరసయ్యగారు వారానికొకసారి స్వగ్రామంనుంచి పట్టణానికి

(43-వ పేజీ చూడండి)

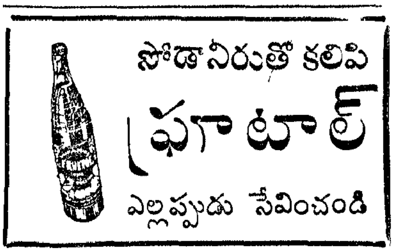

ఆంధ్రప్రదేశ్ ఏజంట్లు
మెసర్సు సీతారామ్ జనరల్ స్టోర్సు ఏజెన్సీస్
విజయవాడ, సికిందరాబాదు.

విధి విలాసం

(24 వ పేజీ తరువాయి)

వచ్చేవారు. వచ్చి ఒకటి రెండురోజు లుండగానే అక్కడ సంసార మేమైపోయిందోనన్న ఆదుర్దాతో హడావిడిగా బయల్దేరేసేవారు. మనిషాకచోట వుంటే మనసొకచోట వుండిపోయేది. ఈ వేరుబాటువల్ల కలిగిన ఆందోళన ఆరోగ్యానికి ఆఘాతంలా సోకి ఆయన ఎండవడి తగిలిన నల్లికళ్ళ పాములా నానాటికీ పలచబడిపోసాగారు.

"ఈ వృద్ధాప్యంలో లేనిపోని అలతలతో సతమతం గావడం మంచిదిగాదు. కృష్ణా రామా అనుకుంటూ మీ రిక్కడే వుండండి. అంతగా అవసరమైతే నెల కొకటి రెండు సార్లు గ్రామానికి వెళ్లొస్తాను" అని అల్లుడు మామగారికి చెప్పి చూచాడు గూడా! కానీ శరీరంలో లేచి నడిచేపాటి ఓపిక వున్నంత వరకూ ఆ మామగారు ఈ అల్లుడి హితవును పాటించలేకపోయారు.

తీరా జవసత్వా లుడిగి, రోగ శయ్యపైకి ఒరిగిపోయిన తర్వాత వెంకటనరసయ్యగారి తలపులన్నీ తనకు గాకుండాపోయిన కుమారుడిపైకి ప్రసరించాయి. తమ ప్రాణం గుటుక్కుమనే లోపల ఏదో అజ్ఞాత శక్తి అతణ్ణి తీసుకొచ్చి తమ ఎదుట నిలుపుతుందనిగూడా ఆయన ఆశించారు. ఆ ఆశగూడా అడియాసే అయింది. తెల్లవారు జామున అంతిమశ్వాస వదలిపెట్టబోతున్నారనగా క్రితం రోజు సాయంత్రం ఆయన అల్లుణ్ణీ కూతుర్నీ దగ్గరికి పిలిచి చెరొక వైపున కూర్చోబెట్టుకున్నారు. చంద్రమౌళి వైపు చూస్తూ, జీవితంలో మొట్టమొదటిసారిగా అతడితో మాట్లాడుతున్నట్టు "నా కొక కొడుకున్నాడు బాబూ! వాడి కోసం వేచి చూచీ చూచి నాకళ్ళు కాయలు గాసిపోయాయి. వాడున్నాడో పోయాడో తెలియదు. నా గ్రుక్కలోకి నీళ్ళు పోయని వాడు వాడున్నా ఒకటే, పోయినా ఒకటే! నా కల్లుడివైనా, కుమారుడివైనా నువ్వే! అమ్మాయికంట్లో కన్నీ రొలకకుండా చూచుకునే భారం నీది!" అంటూ జొట జొట కన్నీరు కార్చారు.

వెంకటనరసయ్యగారు చనిపోయిన తర్వాత రెండు మూడు మాసాలకు ఓరోజు రాత్రి మళ్ళీ డాబాపైన పుచ్చపువ్వులాంటి వెన్నెలకాస్తోంది. చాపపైన ప్రక్కవాటంగా పడుకుని శ్రీలక్ష్మి చందమామలోని కుందేలు వైపు చూస్తోంది. చంద్రమౌళి పిట్టగోడ కానుకుని పట్టణ దృశ్యాలను పరికిస్తున్నాడు.

ఉండి వుండీ శ్రీలక్ష్మి ప్రారంభించింది—

"ఏమండీ! ఒకమా టడుగుతాను..."

"అడుగు. సందేహ మెందుకు?"

"భార్యాభర్తల మధ్య రహస్యా లుండ కూడదంటారు..."

"నిజమే మరి! ఎందుకుండాలి లక్ష్మీ? రహస్యాలున్నంతవరకూ ఆ దాంపత్యంలో ఏదో లోపముందన్న మాట!"

"అంతమా టనకండి! నాన్నగారు పోయినప్పటినుంచీ చెప్పాలనుకుంటున్నాను. అనుకోడం, మళ్ళీ మీ రేమనుకుంటారోనని తటపటాయించడం, పెదవి దాకా వచ్చిన మాటను అలాగే త్రుంచివేయడం, యిలాగే గడచి పోయాయి రోజులు..."

"పోనీ యిప్పుడైనా చెప్పు లక్ష్మీ! అది లాటి రహస్యమైనా నే నేమీ అనుకోను," అంటూ చంద్రమౌళి చాపపైన కూర్చున్నాడు.

"మరి.. మరి. ఆ నాడు..."

"ఏనాడు?"

"ఐదారేళ్ళకు మునుపు దారికడ్డంగా రాళ్ళున్నందువల్ల మా వూరి దగ్గర రైలాగి పోయిందిగదూ?"

"అవును, యిప్పుడా ప్రసక్తి ఎందుకూ?"

"అక్కడలా రాళ్ళుంచింది మీ రనుకుంటున్నారు నిజానికది మీరు చేసిన పని గాదు..."

"నేను గాదూ? కాదని నువ్వెలా చెప్ప గలవు లక్ష్మీ?"

"నాకే కాదు. మరికొంతమందికి గూడా నిజం తెలుసు. ఐతే నాన్నగారంటే వున్న భయంవల్ల నిజం బయటికి పొక్కిందిగాదు. ఆ పోలీసులైనా కాస్త ఆలోచించి వుండవలసింది. పిచ్చివాడు ఎంతటిపనైనా చేయగలడనుకున్నారే గానీ, యిద్దరు ముగ్గురు చేతులు కలిపితేగానీ ఆ రాళ్ళు కదలి వుండవన్న విషయం వాళ్ళకు తోచిందిగాదు. అసలు నాన్నగారు వాళ్ళు రాకముందే ఈ నేరాన్ని ఎవరిపైకి త్రోసవేయడమా అని ఆలోచించారు. ఆయన కళ్ళకు దిక్కూ మొక్కూ లేకుండా తిరుగుతూ సమయానికి మీరొకరు కనిపించారు—"

చంద్రమౌళి తెల్లబోయాడు. ఆశ్చర్యంగా భార్యకేసి చూస్తూ "మీ నాన్నగారికి నా పైన అకారణ వైరమా లక్ష్మీ?!" అన్నాడు.

"కాదు. నేరస్థుల్ని కాపాడాలన్న తాపత్రయం"

ఇంతకూ నేరస్థు లెవరో చెప్పావుగావు"

"ఎవరైతే నేమి! వాళ్ళకు నాయకుడు మా అన్నయ్య. అగేం చిత్రమోగానీ దారిలో గోతులు తీయడం, రైలుకడ్డంగా రాళ్లుంచడం, పచ్చటి చెట్లను మొదలంటా నరికివేయడం—యిలాటివన్నీ వాడికి వినోదాలు!"

చంద్రమౌళి అయిదు నిమిషాలసేపు మౌనంగా స్తబ్దుడై వుండిపోయాడు. ఆ తరువాత కాస్త కోలుకుని "కన్నకొడుకు పైన తండ్రి కంతటి మమకారం వుండటంలో విడ్డూరమేమీ లేదు లక్ష్మీ! కానీ అలాటి కొడుకు తండ్రి కెందుకూ వుపకరించక పోవడం, చివరకు ఎవరిపైన నేరం మోపబడిందో, ఆ నేరస్థుడే ఆయన గ్రుక్కలో నీళ్లుపోయవలసిరావడం — యిదే విధి లీలలోని విడ్డూరం — కాకపోతే వినోదం" అన్నాడు, మెల్లగా చాపపైకి వ్రాలిపోతూ. ★

రోజంతా శుభ్రముగా నుండుటకు

ఆకర్షణీయమైన సువాసన, బహు మెత్తని పొడి-మరే టాయిలెట్ పౌడరులోనూ లేనట్టి-చమట దుర్గంధమును, చర్మవ్యాధులను కలిగించు క్రిములను నిర్మూలించే లోకప్రసిద్ధమైన జి.11* పిటని గలిగియున్నప్పటికీ గోద్రెజ్ టాయిలెట్ పౌడరు ఎక్కువ ఖరీదేమీ లేదు.

చెక్కపోతనుండి చికాకైన శ్రమ విముక్తి గలిగించి చమటవల్ల చర్మము రేగుటను పోగొట్టును.... ఇది పసిబిడ్డలకు వరప్రసాదము!

గోద్రెజ్

టాయిలెట్ పౌడరు

దుర్గంధమును పోగొట్టును సురక్షకమైనది • సువాసనగలది • శమనకరమైనది

సంపూర్ణ రక్షణకు సింథాల్ తో స్నానముచేసిన పిదప వాడండి

(* పేటెంట్ హెగ్జాక్లోరోఫిన్ యు. ఎస్. ఏ.)

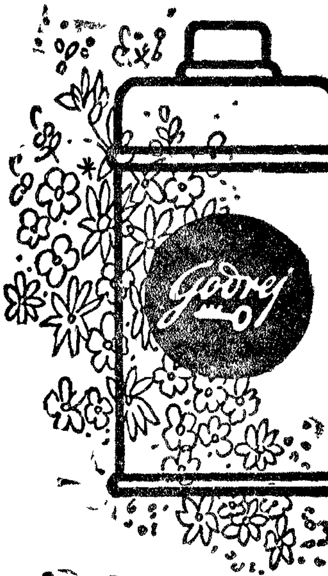

గోద్రెజ్ శ్రేష్ఠమైన సబ్బులను ఇతర టాయిలెట్లను తయారుచేయును